

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **Vinofol, s. r. o.**, se sídlem Francouzská 375/41, Brno, zast. JUDr. Radkem Kellerem, advokátem se sídlem Jaselská 940/23, Brno, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2019, č. j. 29 A 1/2017 – 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2016, č. j. SZPI/AK798-19/2015. Tímto rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 7. 2016, č. j. SZPI/AK798 16/2015, kterým byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 17 odst. 5 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 6. 9. 2016, a správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění účinném do 31. 3. 2017, za což jí byla uložena úhrnná pokuta ve výši 200 000 Kč současně s povinností uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč.

[2] Prvně uvedeného deliktu se stěžovatelka měla dopustit porušením informační povinnosti uvedené v § 3d odst. 3 zákona o potravinách a tabákových výrobcích, neboť přijala v místě určení na blíže nespecifikovaných místech na území České republiky 55 dodávek nebalených vín původem ze třetích zemí, aniž by v souladu s § 2 vyhlášky č. 320/2014 Sb., o informační povinnosti příjemce potravin v místě určení ve vztahu k některým druhům potravin oznámila

způsobem umožňujícím dálkový přenos dat správnímu orgánu I. stupně přijetí jednotlivých dodávek nejpozději 24 hodin před jejich příchodem na místo určení. Druhého správního deliktu se měla stěžovatelka dopustit tím, že při kontrole provedené dne 20. 2. 2015 na dálnici D1 na 178 km ve směru od Prahy předložila k přepravovaným vinařským produktům jako průvodní doklady bianco dodací list s předepsaným referenčním číslem 2015/02/ určeným pro sudová vína a 3 bianco dodací listy pro lahvová a balená vína, ve kterých absentovaly údaje o příjemci, místě odeslání, úplně vyplněné referenční číslo a množství a specifikace přepravovaných vín. Tyto doklady tedy neobsahovaly povinné informace podle části C přílohy VI nařízení Komise (ES) č. 436/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o registr vinic, povinná prohlášení a shromažďování údajů pro sledování trhu, průvodní doklady pro přepravu vinařských produktů a evidenční knihy vedené v odvětví vína, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, čímž stěžovatelka porušila čl. 24 odst. 2 nařízení č. 436/2009.

[3] Zmíněná změna se týkala toliko vymezení skutku ve vztahu k prvnímu z uvedených správních deliktů, kdy žalovaná nahradila slova „*přijal v místě určení ve své provozovně umístěné na adrese Novosedly 132, 691 82 Novosedly následujících 55 dodávek nebalených vín původem ze třetích zemí (Jihoafrická republika, Chile, Moldávie)*“ slovy „*přijal v místě určení na blíže nespecifikovaných místech na území ČR následujících 55 dodávek nebalených vín původem ze třetích zemí (Jihoafrická republika, Chile, Moldávie)*.“ Ve všech případech jednotlivých dovozů vín totiž nebylo možné tvrdit, že místem určení byla vždy provozovna stěžovatelky. Ve zbytku výroku I., jakož i výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovaná potvrdila a odvolání stěžovatelky zamítla.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Rozhodnutí žalované napadla stěžovatelka správní žalobou, ve které uplatnila značné množství námitek jak věcného, tak procesního charakteru a které (jak také sama označila v žalobě) byly vymezeny totožně jako námitky odvolací. Ve vztahu k prvnímu správnímu deliktu popsanému výše stěžovatelka namítala, že nemohla porušit informační povinnost, neboť se na ni nevztahovala. Žalovaná podle názoru stěžovatelky řádně neidentifikovala skutek, kterého se měla stěžovatelka dopustit, a nedostatečně zjistila skutkový stav věci. Stěžovatelka dále namítala, že kontrolující osoby nepostupovaly v souladu se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění účinném ke dni kontroly (dále jen „kontrolní řád“). Protokoly o kontrole tedy nemohou představovat důkazy ve správním řízení, neboť nebyly pořízeny v souladu se zákonem. Ve vztahu k druhému správnímu deliktu uvedenému shora pak stěžovatelka uvedla, že výrok žalované je nepřezkoumatelný a nesrozumitelný, neboť z něj není zřejmé, čeho se měla stěžovatelka dopustit. Závěrem stěžovatelka namítala neoprávněné uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[5] Krajský soud všechny žalobní body vypořádal jako nedůvodné. Vzhledem k obsahu podané kasační stížnosti přitom postačí poukázat na vypořádání krajského soudu v napadeném rozsudku.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodu existence jiné vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Konkrétně stěžovatelka uvedla, že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, aniž by k tomu byly splněny zákonné předpoklady. Stěžovatelce vůbec nebyla doručena výzva

pokračování

s poučením, aby se ve lhůtě dvou týdnů od jejího doručení vyjádřila, zda s projednáním věci bez jednání souhlasí. V takovém případě nemohl nastat stav, že by byl ze strany stěžovatelky udělen souhlas konkludentně dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka zároveň uvedla, že účastníci řízení výslovně sami nenavrhli, aby soud rozhodl bez nařízení jednání. Postupem krajského soudu tedy došlo k porušení stěžovatelčina práva na spravedlivý proces.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se k námitce ohledně poučení stěžovatelky nemůže vyjádřit, neboť nemá k dispozici listiny, které byly krajským soudem stěžovatelce zaslány. Současně pak dodala, že s projednáním věci bez jednání souhlasila ve vyjádření k žalobě.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka uvedla v kasační stížnosti jedinou kasační námitku, která tvoří jádro projednávané věci. Jedná se o otázku postupu krajského soudu, který rozhodl o věci samé bez jednání.

[12] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

[13] Podle § 51 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech, stanoví-li tak tento zákon.

[14] Z obsahu soudního spisu vyplývá (č. l. 25), že žalovaná současně s vyjádřením k žalobě uvedla, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí. Podmínka souhlasu na straně žalované byla tedy splněna. Oproti tomu stěžovatelka sama výslovně nenavrhla, aby krajský soud rozhodl o věci samé bez jednání. To nicméně nepředstavuje nepřekonatelnou překážku takového postupu. Souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.

[15] Ze soudního spisu dále vyplývá (č. l. 32-33), že stěžovatelka obdržela od krajského soudu současně s vyjádřením žalované k podané žalobě přípis, který obsahoval také poučení podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Uvedená výzva byla stěžovatelce dodána do datové schránky dne 27. 3. 2017, do které se následující den přihlásila oprávněná osoba ve smyslu § 8 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelce tedy byla dne 28. 3. 2017 prokazatelně doručena datová zpráva s identifikovanými písemnostmi „29A 1/2017- vyj. žalov.+pouč. § 51, 25/4“. Již ze samotného označení odeslaných písemností je zřejmé, že stěžovatelka předmětnou výzvu v datové zprávě obdržela.

[16] Z výše uvedeného tudíž vyplývá, že stěžovatelka byla poučena o následcích, které nastanou v případě nevyjádření se k zasláné výzvě. Současně se je nutno připomenout, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 – 50, uvedl: „Právo účastníka trvat na nařízení ústního jednání nezanikne uplynutím lhůty podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., a pokud účastník svůj nesouhlas sdělí po uplynutí této lhůty, ale pouze do doby, kdy bude o žalobě rozhodnuto, musí soud tento jeho procesní návrh respektovat.“ Z obsahu spisu ovšem vyplývá, že ode dne doručení předmětné výzvy (tj. od 28. 3. 2017) stěžovatelka již žádný úkon vůči krajskému soudu neučinila. Žádným způsobem tedy nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím soudu bez jednání, a to ani po uplynutí lhůty uvedené v předmětné výzvě.

[17] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud postupoval správně, když rozhodl ve výše uvedené věci bez jednání, neboť zákonné předpoklady takového postupu byly splněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu